

ZAMYŠLENÍ NA 13. NEDĚLI V MEZIDOBÍ: UČEDNÍK

"Když Kristus nevstal, vaše víra je marná... Ale Kristus vstal z mrtvých" (1 Kor 15, 17ab. 20a).

Slovo učedník je nám sice známo, ale jsem přesvědčen, že většina věřících nemá ponětí, co to slovo v praxi znamená. Mnozí žijí totiž svou víru tak, jak se kdysi v dětství naučili (vlastně tehdy jsme byli učedníky svých rodičů), a možná jsou přesvědčeni, že to úplně stačí.

Učedník je člověk, který uvěřil, že Ježíš za něj zemřel a vstal z mrtvých, že žije a má moc naplnit jeho život tak, že ten život bude trvat věčně. Jelikož v to uvěřil, má svůj zrak neustále upřen na živého Krista a snaží se žít podle jeho příkladu i požadavků.

Přiznejme si, že mnohem více než toto žijeme podle předpisů a příkázání. To není špatné, ale je to nedostatečné. Víme totiž, že Desatero je vepsáno do srdce každého člověka. Tedy i pohan, nevěřící člověk, může v nějaké míře žít podle Desatera. Křesťan se má od něj lišit ne tím, že chodí do kostela a přijímá svátosti (což je také skvělé), ale tím, že žije jako Kristus. Abych tak mohl žít, musím Krista neustále poznávat (skrže Písmo a učení Církve), komunikovat s ním (na to je modlitba), být jím naplněn (na to "slouží" mimo jiné zejména svátosti) a své úsilí být učedníkem konkretizovat ve službě (i na to slouží společenství). Pokud se o to snažím a prosím o vedení Ježíšovým Duchem, žiji jako učedník. Zanechal jsem všechno (jako Elizeus z Abelmehuly, když ho povolal Eliáš), Ježíš se pro mě stal jediným dobrem (viz responsoriální verš), přestal jsem plnit žádosti těla, neboť žiji duchovně (viz Gal 5, 16) a na hříchy nemám čas ani chuť. Poslechl jediného pána a jím je Pán.

Všimni si v dnešním evangeliu jedné věci - podmínky učednictví stanovuje Bůh, ne člověk. Nemůžeš být učedníkem, když je pro tebe něco důležitějšího, jestli je někdo důležitější než Ježíš. To neznamená, že nemáš žít ve světě, pracovat v něm, požívat jeho dobra, vytvářet vztahy. Ale znamená to, že vše, co je v tomto světě, používáš, děláš, prožíváš s očima upřenými na Ježíše. Mně osobně při rozhodování, co z tohoto světa mohu a co nemohu používat či dělat, pomáhá Pavlův výrok: "Všechno smím. Ale ne všechno prospívá. Vše smím. Ale já se ničím nedám zotročit" (1 Kor 6, 12, viz také 10, 23).

Pokud se na cestu učednictví vydáš, zakusíš jednu věc - tato cesta nesmírně osvobozuje. Na ní člověk přestává být závislý na tom, zda něco má nebo nemá, jak na něj hledí lidé, zda je úspěšný nebo neúspěšný. Jediným měřítkem jeho "úspěchu" je Ježíšova radost z něj jako učedníka. Možná řekneš, že to není pro tebe, že tobě stačí příkázání. Věď, že nestačí a nebudeš spokojený, pokud zůstaneš jen u nich. Neboť Ježíš vyhlásil blahoslavenství jako normu svého učedníka. Pokud jím nejsi, tak se jím dnes staň. Podívej se na svůj život, zřekni se všeho, že ti neprospěje, co tě zotročuje a vstup do Ježíšovy školy. Pokud nevíš jak, najdi někoho ve farnosti, o kom si myslíš, že žije s Ježíšem, a oslov ho s prosbou, aby tě to naučil.

A omalovánka pro děti:

